

New York Timesi bestsellerite autor

LORI FOSTER

OHTLIK

Originaali tiitel:
Lori Foster
The Dangerous One
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2023 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R08433023
ISBN 978-9949-87-123-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Aastaid, jah, just nii kaua oli möödas ajast, kui mõne naise nägemine teda seisatama sundis, aga... Vau! Naist vahtides tundis ta end nadilt, kuid teda märkasid kõik, kes sel päikeselisel juuni alguse laupäeval väljas olid, nii mehed kui naised. Colorado osariigis asuv Triple Creek on väike, kuid nad olid parajasti kesklinnas, kus ühel pool toidupood, restoran, juuksurialong ja pank ning teisel pool bensiinjaam, postkontor ja autokauplus.

Paljud inimesed uurisid seda naist huviga, ta polnud ainuke.

Asi ei olnud ka ainult naise välimuses. Väike, trimmis ja pika vihiseva hobusesabaga abaluude vahel oli ta rohkem kui kenake. Pikk ruuge juuksesaba, milles leidus heledamaid triipe, sihtis maha-lõigatud säärtega lühikeste pükste poole, mis kallistasid tema uskumatult väikest tagumikku ja tõid esile saledad reied. See ei häirinud, et ta kandis musti nöörsaapaid hallide sokkide peal. Isegi need olid tema jalas kenad.

Ometi oli selles midagi enamat.

Naine hoidis kitsa selja sirge, jalad harkis ja puusad veidi ette, töötades püsti seistes hiiglaslikul murutraktoril. Ta liikus ühest kohast teise, niites muruplatse, tiirutades haljasaladel ning jalgteede servadel vaevata ja rekordajaga. Aeg-ajalt jättis ta murutraktori seisma, et trimmerdada ja kasutada enda järelt koristamiseks puhurit.

Naist *mitte* vahtida oli peaaegu võimatu, ta oli ikka väga tugev pilgupüüdja. Hunter Osborn proovis, kuid keegi teine ei paistnud eriti pingutavat.

Ta arvas, et naine jõuab tööga lõpule autokaupluse juures... See võis ta tuua väga lähedale.

Paljudele ehk paistis, et naine ei märka seda tähelepanu, mida ta püüdis. Hunterile mitte.

Sama silmatorkav kui naise välimus – vähemalt Hunteri meelest – oli tema ergas taju. Ta peitis silmi peegeldavate päikesepriilide taha ja jättis mulje, et keskendub tööle, kuid Hunter teadis paremini. Ta *tunnetas*, et naine haarab ümbritsevat terava pilguga, kõiki vaateväljal olevaid inimesi ja võib-olla isegi asju, mis polnud nähtaval.

„Milline vaatepilt!“ pomises mees Hunteri kõrval vihjamisi.

See tõmbas Hunteri tähelepanu naiselt kohe eemale. Enese vastu tülgestust tundes küsis ta: „Kas see on uus haljastaja?“

„Esimest korda siin.“ Worth Linlow naeratas nilbelt. „Ei saa pilku pealt pöörata. Oleksin ma ometi teadnud, et ta Trenti asendab. Oleksin õhtupooliku vabaks teinud.“

Kas Worthil oleks lööki olnud? Ebatõenäoline. Kuuekümnendates eluaastates ja ühe tulusama kohaliku firma omanikuna oleks Worth pidanud olema vastutustundlikum, kindlasti väärkam. Kuid ta oli selle vastand. Ta tegi pidevalt kohatuid nalju, tahtis teistest üle olla ja püüdis kõiki petta.

Praegu üritas ta Hunterit petta.

„See pole ju hind, milles me kokku leppisime.“ Worthi 1973. aasta Corvette ikka veel treileril, pani Hunter käed risti rinnale.

„On küll,“ ütles Worth, jälgides sündsusetult haljastajat.

Hunteril oli vaja kõvasti keskenduda, et mitte ise sennapoole vaadata, eriti nüüd, kui murutraktori plärin järjest lähemale jõudis. „Sellest on vähe.“

Worth heitis Hunterile kiire kannatamatu pilgu. „See on summa, milles me kokku leppisime.“

„Ei, ei ole.“ Niiduki põrisev hääl vaibus, nii et Hunter võis peaaegu kuulda ikka veel linnakeskuses passiva umbes kahekümne inimese kollektiivset hinge kinnipidamist.

Kui Worthi kahvatusinised silmad suuremaks läksid, ei suutnud Hunter vastu panna ja vaatas samuti taas naise poole.

Justkui kuuluks naisele linn ja isegi mäed selle ümber, marssis ta nende poole. Kuigi ta ei saanud olla pikem kui paar sentimeetrit üle saja viiekümne, hoidis ta lõuga kõrgel. Surus õlad taha. Tema suul polnud naeratuse jälgegi.

Ta astus nende juurde ega öelnud pakse töökindaid käest tõmmates ja neid otsapidi tagataskusse pistes midagi.

Hunter tundis päikesest sooja virsikukarva naha ja õrna lilledõhnalise šampooni hõngu.

Kui keegi midagi ei öelnud, osutas naine peaga Hunteri poole. „Noh?“

Hunter nägi end peegeldumas tema päikesepillide klaasidel. „Mis noh?“

„Kas oled temaga sotid sirgeks saanud või tegeled veel sellega? Mul on enne päeva lõppu veel üks ots teha ja siin on põrgulikult palav. Vaja sellega pihta hakata, aga ei taha ebaviisakas olla ja järjekorras vahele trügida.“

Lõbustatud, eriti Worthi üllatusest, ja võib-olla ka veidi vaimustuses naise otsekohesest käitumisest, viipas Hunter käega. „Ole lahke.“

„Täna. Väga lahke sinust.“ Naine kergitas päikesepillid pealaele, lükates samal ajal ka niiskeid juukseid tahapoole, ja kinnitas oma heledate pähkelpruunide silmade pilgu Worthile.

Worthi lõualuu lõdvenes. Arusaadav. Kurat, need silmad olid väga ilusad, aga paaris sellise surmava otsekohesusega? Naine võis küll väike olla, kuid oma pilguga suutis ta peaaegu igäühe maata teha.

„Niisiis,“ ütles ta. „Töö on tehtud.“

„Jah,“ hingeldas Worth, pilgud triivimas naise kehal kohtadesse, kuhu poleks tohtinud. Ta tõmbas isegi käega üle juuste. Oma

ea kohta olid Worthil ikka veel väga paksud, kuid hallinevad blondid juuksed.

Hunter ootas huviga, kuidas naine ebaviisakusele reageerib.

Kui Worth midagi rohkemat ei öelnud, küsis naine: „Te ikka annate mulle raha? Kõik teised maksid ette.“

Worth väänutas lõualuud, nägi veidi vaeva ja vedas viimaks suule lipitseva naeratus. „Muidugi annan.“ Ta sirutas käe. „Olen Worth Linlow, mul on...“

„Tean, kes te olete.“ Naine tõmbas paremast esitaskust kokkuvolditud paberi, raputas selle lahti ja torkas Worthi väljasirutatud pihku. „Maksate lepingusse kirja pandud summa?“

Kogeledes heitis Worth paberile pilgu. „Jah muidugi.“ Nägu pingul, tõmbas ta rahakoti välja, võttis sealt veidi sularaha ja pakkus naisele.

„Sellest on vähe,“ ütles naine, vaevumata raha isegi üle lugema. „Mul on vaja täit summat.“

„Vähe?“ Worth langes oma tavalisse rutiini, mille eesmärk oli petta, teeskles segadust ja luges paberit põhjalikumalt. „Oi, siin on küll mingi arusaamatus. Ma pole kunagi nõustunud...“

„Jah,“ ütles naine, „nõustusite küll, kuigi mind hoiatati, et te ei taha maksta.“

Worthi naeratus kadus. „Kes hoiatas?“

„Küsi parem, kes ei hoiatanud.“ Naine lükkas puusa ette, näol tüdinud ilme, ja ohkas. „Tikk-takk, aeg kulub ja mul on muid kohti, kus pean olema.“

Worth, kes polnud enam nii sõbralik, küsis: „Mis sa ütlesid, mis su nimi on?“

„Ma ei öelnud midagi, aga nimi on lepingus, millele *teie* alla kirjutasite ja milles on kokku lepitud summa.“

Worthi pilk käis taas üle lepingu. „Jodi Bentley,“ ütles ta vaikselt nurruva häälega. „Ma pean ütleva, Jodi, et sa oled ilusam kui Trent.“

Tülgastavalt ohates kaalus Hunter, kas ta peaks erapooletuks jääma või andma järele oma loomulikule kalduvusele kaitsta. Tuli välja, et ta ei pidanud üldse midagi tegema.

„Ah nii,“ pomises Jodi, astus lähemale, üllatades Worthi ja tehes Hunteri valvsaks. „Ma ei ole ilusam, kindlasti mitte kenam, sest Trent leppis selle sit...“ Ta ei lõpetanud lauset, vaid parandas end kohe: „*Jamaga*, kuid mina ei lepi.“

Kas ta püüdis mitte ropendada? Lõbustatuna soovis Hunter mõttes Jodile jõudu. Worthiga suhtlemine võis igatüüpi kindlameelsuse proovile panna.

Astudes sammu tagasi, kortsutas Worth kulmu. „Mul pole õrna aimugi, mida sa...“

„Trent ja kõik teised siin linnas...“ Jodi heitis pilgu Hunteri poole, „... võivad lasta teil end kiusata, aga minu DNA-s seda pole.“

Oot, oot! Jodi arvas, et *tema* talub Worthi kelmust? Pole võimalik. „Kui mäletad,“ märkis Hunter, „ma ainult lubasin sul esimesena pihta hakata.“

Naine naeratas ja pagan, see naeratus oli peadpööriv. „Sa siis oleksid ise samuti raha sisse nõudnud?“

„Näed, et tema auto on endiselt minu treileril.“

„Jah? See on tema oma?“ Jodi pilk pöördus uuesti Worthile ja nüüd oli ta mehele nii lähedal, et pörkas tema kõhuga peaaegu kokku. „Arvan, et peate täna kõik oma kohustused täitma, eks?“

„Küll ma annan sulle teada, ma...“

Taas katkestas Jodi Worthi, öeldes: „Ma ei liigu siit ilma palgata. Kas te tõesti soovite niiviisi oma päeva raisata?“

Hunter pöördus Worthi poole. „Kuidas siis jääb?“

Pomisedes üritas Worth Jodile uuesti raha anda. „Nii palju mul on. Võta see ja kao, enne kui asjad inetuks kisuvad.“

Laskmata end häirida, küsis Jodi uudishimulikult: „Mida te üldse teate *inetu* kohta?“

„Ma tean, et väikesed tüdrukud ei tohiks ringi käia ja poolikuid ähvardusi loopida.“

Kurat küll, mõtles Hunter, ta ei taha sekkuda, aga kui Worth ei anna alla, siis ta...

„Väikesed tüdrukud?“ Jodi huuled tuksatasid, nagu hakkaks ta kohe naeratama. „See väike tüdruk tegi oma töö täpselt nii nagu

kirjas. See väike tüdruk ei lähe kuhugi enne, kui talle on selle eest makstud. See väike tüdruk ei alistu kunagi kiusajatele. Olge nüüd hea poiss – ma sõna „väike“ ei saa kasutada, ega? – ja makske raha ära, enne kui me rahva ees suurema tähelepanu endale tõmbame. Mind see ei häiriks, aga mul on tunne, et teie maine ongi juba rikutud ja vilets.“

Vihasena vahtis Worth pealtnägijaid, keda oli rohkem, kui Hunter esiti oli arvanud. Keegi ei liigutanud end.

Pagan, see kõik oli päris lõbus.

Worth tõmbas veel paar rahatahte välja ja ulatas naisele.

Nüüd luges Jodi raha üle, noogutas rahulolevalt ja pistis selle väikesesse kotikesse, mis tal rihmaga ümber puusade rippus. Kogu tigidus kadunud, ütles ta: „Aitäh! Nautige oma ülejäänud päeva.“ Ta pöördus minekule, kuid kõhkles ja heitis pilgu Hunterile. „Kas vajad abi?“

Hämmastav. Ilme kivistunud, vastas Hunter: „Arvan, et saan hakkama.“

Naise umbusklik pilk liikus kolmeks ähvardavaks sekundiks Worthile. Seejärel kehtas ta üht õlga ja vaevu noogutas. „Usun, et saad.“ Ta pani päikesepillid uuesti ette. „Nägudeni!“

Jodi ei seisnud enam nii lähedal ja Worth urises: „Kuule, neiuke, sa jäid just oma tööst ilma!“

Hunter vaatas, kuidas naine tardus, nägi, kuidas tema õlad ja seejärel kael kangestusid. Ettearvatult pööras ta end ringi.

Veider, kuid hoolimata tühjast näoilmeist õhkus temast ohtlike lainetena viha.

„Kurat, Worth, sa ei tea, millal järele jätta.“ Hunter avastas, et teda huvitab, mida naine edasi teeb. Unine väikelinn polnud kunagi nii põnev paistnud.

Kahjuks oli Worth oma jultumuse tagasi saanud ja astus Jodi poole. „Sa oled ebaviisakas ja ma ei vaja sind enam.“